

Халепа перед Різдвом

КУПИТИ

Три тижні перед Різдвом були справжнісінькою низкою невдач для Вітні. Черговий розрив стосунків, зламаний палець на нозі — і це ще не все. Вона так і не дістала підвищення, на яке сподівалась. Тож і святкового настрою не мала.

Зазвичай їхня велика родина святкує Різдво в батьківській оселі. Проте цього разу матір Вітні наполягла, щоб усі вони зібралися у двоповерховому будиночку дідуся і бабусі. Але у перший же вечір святкування на порозі з'явився її колишній хлопець... Ба більше, Вітні застрягла на тиждень під одним дахом із чоловіком, який колись розбив їй серце.

(Не)Бувала
Романтична Драмедія

Кларк Грізволд мав рацію... принаймні стосовно щорічних передсвяткових невдач. А мої останні три тижні аж тріщали від кількості неприємностей: ще одне розставання, зламаный палець на нозі, підвищення, яке я заслужила, але не здобула, — не дивно, що в мене геть не було настрою святкувати НАЙ-НАЙ-НАЙШАСЛИ-ВІШЕ Різдво у своєму житті.

Коли мама наполягла всією родиною зібратися в старому будиночку бабусі й дідуся на різдвяні канікули, я планувала з головою поринути у святкову атмосферу за допомогою «трьох мудреців»: Джонні Вокера, Джека Деніелса та Джима Біма. Але вони ніяк не могли компенсувати шок або пом'якшити біль, коли мій КОЛИШНІЙ об'явився на нашому порозі першого ж вечора.

Схоже, Санта проморгав записку — і ця ельфійка просто в люті!

Я застрягла на цілий тиждень із чоловіком, який розтросив моє серце майже двадцять років тому, і все, що я могла, — це тримати марку й бути неабияк вдячною, що я бодай удома.

Я знала, що не варто пити ту останню чашку егногу.

Я знала, що не варто сплітати язика під омелою з єдиним чоловіком, який колись розбив мені серце.

Я знала, що не варто спати з поплічником Сатани напередодні Різдва.

Я могла б звинувачувати егног. Або оманливі ясно-блакитні очі, густе янгольське волосся й усмішку, на яку реагували деякі частини мого тіла... але я найбільше звинувачую Ілая, тому що він завжди знав мою ахіллесову п'яту.

Я наївно думала, що Різдво серед рідних, сповнене приємними спогадами, угамує мого внутрішнього Скруджа, але цьогорічне святкування згоріло дотла. І, звісно ж, саме привид минулого Різдва підніс сірник.

До-ді-ді-ді-ді... ДО ДІДЬКА ВСЕ.

*Мій родині, яка завжди мене підтримує.
Я вас дуже люблю.*

*І... після двадцяти п'яти книжок, гадаю,
нарешті настав час згадати паршивців,
які розбивали моє серце. Дякую за стріли.*

До-ді-ді-ді-ді... ДО ДІДЬКА ВСЕ.

— Мої вітання, Стюарте, — вичавлюю я із себе й цокаюся пластиковим келихом для вина із зображенням дзвіночків.

— Прозвучало *ну дуже щиро*, — з насмішкою промовляє він, скося глянувши на мене, — але дякую, Вітні.

Ми стоїмо пліч-о-пліч й спостерігаємо за шаленими витівками наших колег, які добряче перебрали. Подумки я вже починаю робити ставки — хто з них на ранок ганебно тікатиме з чужої квартири. Я мимохіть усміхаюсь, коли помічаю Софі: вона в розпалі душевної бесіди з Джонатаном — чоловіком, у якого закохана відтоді, як він з'явився в нашій фірмі півтора року тому. Вони забилися в куток, і їхні пози говорять самі за себе — особливо його. Хоч видно, що вона намагається тримати себе в руках, обличчя просто сяє — на ньому читається суміш захвату, шоку й жадання. Дарма що я злегка всміхаюсь, а в думках лунає: «Нумо, дівчинко!», усе одно не можу позбутися неприязні до чоловіка поруч. І вона лише наростає — у мене закипає кров. Я роблю ковток вина й затримую його на язичі секунд на десять, намагаючись опанувати себе, поки ще можу поводитися гідно.

Мені важко ковтати, і то не лише через це поганеньке вино. Аж тут це суче нутро все ж таки домагається свого.

— Ми обоє знаємо, що я його заслужила. Я працювала понаднормово. Я підписала контракт на найбільшу суму й провела найуспішнішу кампанію року.

— У команді немає жодних «я», Коллінз, — ховає він посмішку за келихом.

— Ой, а от підлабузник точно є.

— Вітні, Стюарте, у вас усе добре?

Наш бос, Річ, наближається до нас — на вигляд мов діловитий Санта-Клаус, зі сніжно-білим волоссям, обвислим животом і буряково-червоними щоками. Він теж розслабився на святковій вечірці. Я змушую себе всміхнутися на всі тридцять два, ніби Річ не поставив хрест на моєму

майбутньому, оголосивши Стюарта старшим віцепрезидентом відділу маркетингу.

— Саме його вітала, — відповідаю рівним тоном.

— О, так! — запевняє Стюарт, тримаючись гідно, і граційно поправляє окуляри на елегантному носі коричнюватого кольору.

Що ж, може, ніс у нього й не коричневий, та мені однаково ця персона не подобається. Гаразд, він загалом хороший хлопець, дехто навіть скаже «святий», але ще той підлабузник — ось тут я думки не змінюватиму. До того ж Стюарт — завзятий гравець у гольф, що дає йому перевагу переді мною. Вони ж з Річем тепер грають разом, і з ранньої весни обмінюються огидними усмішками та хизуються однаковими сонячними опіками. Їхні затяжні «обіди» й дружні розваги в дусі «Зведених братів» з карате в підвалі робили з мене третю зайву. Як би мені не хотілося вірити, що сексизму на робочому місці стало менше, але Річ своїм прикладом доводить протилежне. Він настільки старий, що в епоху «Божевільних» ще був зеленим, тож я програла ще до того, як почала боротися за посаду віцепрезидента.

Це абсолютно типовий приклад «чоловічої змови»: Стюарт дістав підвищення через їхню тісну дружбу й переконання Річа, що хтось із членом, на кшталт чоловіка біля мене, є кращим кандидатом на цю посаду. Поки я безперервно працювала, залучала нових клієнтів і керувала рекламними кампаніями, Стюарт щовечора йшов рівно о шостій (навіть у кризові моменти), натякаючи, що сім'я — *понад усе*.

Ніби це виправдання.

Гаразд, можливо, те, що він є президентом молодіжної організації та тренує дітей із глибинки, виправдовує його ранні відходи з роботи кілька разів на тиждень. Однак бувають інші дні, коли він міг би працювати в офісі стільки часу, скільки і я.

Навіть якщо він твердить, ніби щовечора мусить бути вдома з вагітною дружиною — психіатрицею, яка допомагає ветеранам повернутися до мирного життя, — це не виправдання.

Клятий Стюарт.

Те, що я вживаю протизаплідні пігулки й не граю в гольф, не означає, що я не гідна.

Просто я... незалежна.

Рекомендована література

Колекція омели

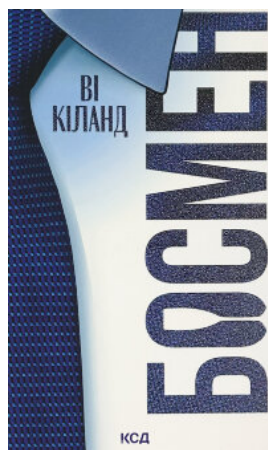
Це Крістмас, крихітко!

Оголена для тебе.
Кроссфайр: книга 1

Умови контракту. Книга
2

Босмен

Кохати Джейсона
Торна

Перейти до категорії
Ромком

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ